

Uitgeprocedeerden vaak slecht behandeld

In het kader van de pardonregeling mogen 27.000 mensen blijven. Zesduizend worden er alsnog uitgezet. Hun angst is groot en de manier waarop ze worden behandeld schrijnend. Hoezo rechtsstaat?

VRIJPLAATS

door Gerrie en
Nico Keulemans

Staatssecretaris Albayrak van Vreemdelingenbeleid heeft begin deze week laten weten dat de pardonregeling is voltooid; ruim 27.000 mensen mogen blijven, zesduizend zullen alsnog worden uitgezet. Wij tekenen hierbij aan dat de Tweede Kamer besloot tot een generaal pardon voor die hele groep, maar dat sindsdien zesduizend mensen (symbolisch een legioen) door de regering van die algemene gratie zijn uitgesloten, door toch een individuele toetsing in te voeren.

Kunnen wij ons inleven in de angst van die al jaren in spanning afwachtinge mensen, als het uitmondt in een besluit tot uitzetting en als zij worden overgebracht naar het detentiecentrum in Zestienhoven en letterlijk worden opgesloten? Het in preventieve hechtenis nemen voor onbepaalde tijd van mensen zonder strafblad, zonder dat er een officier van justi-

tie aan te pas komt, past dat bij een rechtsstaat?

Onderwijl huisvest men hen in containers met alleen een lichtgat in het dakplafond met een enkel uurtje luchten per dag; dat is tenhemelschreiend. De hele Tweede Kamer heeft weet van die hokken, maar doet daar niets aan, terwijl er nette gevangenisgebouwen leegstaan; zo berg je onschuldige mensen op. En dan het gevangenisregime met gedisciplineerde politiemensen die zich correct dienen te gedragen. We kennen een geval waar de dienstdoende politiewachtmeester weigerde om vrienden, helemaal uit Friesland gekomen, toe te laten, die – met voorafgaande toestemming van de commandant – achtergelaten bezittingen wilden komen brengen en afscheid nemen. Hun werd verteld dat de gedetineerde familie hen niet meer wilde zien, wat later een leugen bleek te zijn en onnodig extra verdriet veroorzaakte.

Doodsangst

Leven we ons wel in in de doodsangst van deze mensen, voor wie uitzetting vaak zekerheid betekent de dood te worden ingejaagd. Immers, ze zijn eerder uit dat bedreigende land weggevlucht, vaak met striemen op de rug, die bij het horen door de autoriteiten niet zijn (h)kerkend.

We herdenken onze doden, en

nog onlangs bij de laatste dodenherdenking op de Dam gaf burgemeester Cohen op zeer persoonlijke wijze uiting aan zijn vreugde te mogen leven in de rechtsstaat die Nederland is: 'erbij te mogen horen'. Maar geldt dat voor iedereen, ook voor 'het vee en de vreemdeling die in onze poorten is'?

Een voorbeeld uit die zesduizend. Wij weten van een gezin dat onlangs is uitgevloegen naar het land waar ze eerder zijn vervolgd en gediscrimineerd. Die zullen moeten zien te overleven zonder mogelijkheden van gezondheidszorg, school of werk. Zij werden – in afwachting van een besluit van de staatssecretaris – bij verrassing opgepakt toen ze keurig volgens de regels van de vreemdelingenpolitie kwamen 'stempelen', en vervolgens naar Zestienhoven werden gebracht. Zonder persoonlijke bezittingen en medicijnen, terwijl de dochter epilepsiepatiënt is. Ook de vader werd daar 'gedropt' na liefst zes maanden 'Zeist'. Hoe verhoudt deze behandeling zich met de wet in onze rechtsstaat, laat staan met internationale verdragen die Neerland heeft mede-ondertekend?

Het viertal, onder wie twee kinderen, is uitgevloegen onder begeleiding van liefst acht man, met een tussenstop in Zurich, waar hun bagage bleef staan. Maar toch werden ze in Belgrado overgedragen aan de politie. 'Zie maar dat je thuiskomt' (als moslim in orthodox Servië), zullen ze daar wel hebben gedacht.

Het gaat hier om mensenlevens die mede door alles wat zij in ons land hebben ondergaan, geknakt zijn; leed dat wij als rechtsstaat aan onschuldige mensen hebben brokkend. Hoe lang nog blijven wij in Nederland dit onrecht tolereren?

Gerrie en Nico Keulemans zijn, na jaren als ontwikkelingswerkers overzee te hebben gewerkt. o.a. via de Wereldraad, nog betrokken bij werk op lokaal niveau.